

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΑΓΚΛΙΠΕΝΟΗΜΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ἸΤΑΛΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΓ' ΟΥΝΤῆ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Γραφεία: 60 Γερουκωστοπούλου 60.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ

Ἡ φιλόστοργος ἡμῶν Μητὴρ Ἐκκλησία προβάλλει σήμερον ὡς ἄριστον ὑπόδειγμα συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας τοὺς ἀγίους καὶ θαυματουργοὺς Ἀναργύρους Κοσμάν καὶ Δαμιανόν. Οὗτοι ἦσαν ἀδελφοί, κατήγοντο ἐν Ρώμῃ καὶ ἐξ ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίας οἰκογενείας. Ὡς ἔχοντες ὅλα τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, ἀλλὰ καὶ τὴν δέουσαν εὐφυΐαν, ἐπιμέλειαν καὶ φιλάνθρωπον καρδίαν, ἀπὸ ἐνωρὶς ἐπεδόθησαν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ συντόμως προώδευσαν καὶ κατέλαβον πρωτεύουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν συναδέλφων των. Τὸ ἐπάγγελμά των εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐξήσκησαν οὐχὶ πρὸς βιοπορισμὸν ἀλλὰ πρὸς βοήθειαν τῶν πασχόντων. Ἀυτόκλητοι καὶ δωρεὰν ἔσπευδον ἵνα σκορπίσουν τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης, τὰς σοφὰς συμβουλὰς των, τὰ φάρμακα, τὴν ὑγείαν εἰς τὰς ταλαιπώρους ὑπάρξεις. Δι' αὐτὸ καὶ δικαίως Ἀναργυροὶ ἐκλήθησαν. Ἀλλὰ δὲν ἔφθανεν ἕως αὐτοῦ μόνον ἡ δρᾶσις των. Ἐν ᾧ ἄφ' ἑνὸς οὐδὲν δι' ἑαυτοὺς ἐλάμβανον, ἄφ' ἑτέρου ἐφρόντιζον ἵνα μετοχετεύηται διὰ τῶν πλουσίων ἀσθενῶν ἡ φιλάνθρωπία ἐπὶ τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἐφρόντιζον μόνον διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τῆς ψυχῆς. Εὐερίσκοντες κατάλληλον ψυχολογικὴν στιγμήν τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀρρώστων των, τεχνήντως καὶ ἐν σοφίᾳ πλουσίως χορηγοῦμένη Θεοῦθεν, ἐσκόρπιζον ἔτι μᾶλλον ἀφειδῶς καὶ ἐπιστημονικῶς τὴν πνευματικὴν

φιλάνθρωπιαν ἐπὶ τοὺς πάσχοντας. Ὡς ἄριστοι ἰατροὶ ποῦ ἦσαν καὶ ὡς κατέχοντες τὸν θρυλικὸν τῆς ὑγιοῦς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἐγνώριζον πολὺν καλῶς ὅτι ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἀμαρτία εἶναι ἀλληλένδετα καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἀσθένειαν προκαλεῖ ἡ ἀμαρτία, τὸ σφάλμα, τὸ παραπτώμα, ἡ ἀπροσεξία εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ εἴτε καὶ πρὸς φυσιολογικοὺς νόμους οὓς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔδηκε καὶ παρήγγειλεν ἀπαρεγκλίτως νὰ τοὺς τηρῶμεν.

Ἦκμασαν τὸν τρίτον αἰῶνα, δηλ. ἔζησαν καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀπαισιωτέρων κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμῶν ἦτοι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ καταπαύσεως τῶν ἐξωτερικῶν διωγμῶν ἀλλ' ἐνάρξεως τῶν ἐσωτερικῶν ἐξ αἰτίας τῶν ποικιλιανύμων σατανικῶν αἰρέσεων. Ἐπὶ τέλος ὁ ἀνθρωποκτόνος φθόρος ἐγεννήθη μεταξὺ τῶν συναδέλφων των καὶ τούτου ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν πρωτοπλάστων! Ἐδολοφονήθησαν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των ἀλλ' ἄφ' οὗ πρὶν ἔσπειραν ἀρετὸν σπόρον τοῦ ὁποίου τὸν καρπὸν ἤρχισαν νὰ θερίζουν εὐθὺς ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου των διὰ τῆς ἀνωθεν δωδείσης χάριτος τοῦ νὰ ἐξακολουθοῦν καὶ μετὰ θάνατον νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμά των ὡς μόνην δωρεὰν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ζητοῦντες τὴν ἐνθερμον καὶ ἐνεργὸν πρὸς τὸν Σωτῆρα πίστιν! Καὶ τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἔχει ἀπτά

δειγματα τῆς ἰατρικῆς των ἐπεμβάσεως ἀρκεῖ ἔστω καὶ ἅπαξ μετὰ πίστεως νὰ τοὺς ἐπάλεσεν ὡς ἰατροὺς εἰς τὸ σπῆτί του; Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἦτις σεμνύεται διότι εἰς τοὺς κόλπους τῆς διατηρεῖ ὁσῶ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, δύναται ἐπίσης καὶ δικαίως νὰ σεμνύνηται διότι ἐπαξίως κατέχει ταῦτα καὶ γνωρίζει νὰ ἐδγνωμονῇ τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους διὰ τὰς ἀναργύρους ὑπηρεσίας των. Τοῦτου ἀπόδειξις τὸ

ὅτι ἐντὸς ἀφαντάστως ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος ἀνήγειρε περιναλῆ ναὸν εἰς τιμὴν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ἦδη ἐναπόκειται ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ ναοῦ διακόσμησις ἦτις πεποιθήμεν ὅτι θὰ συντελεσθῇ ταχέως χάρις καὶ εἰς τὰς ὁμολογουμένως ἀκνους προσπαθείας τῶν ἐντεταλμένων ἀλλὰ κυρίως καὶ εἰς τὰ φιλόδηρηκα τῶν Πατρῶν αἰσθήματα.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΚΑΙ Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Ιον

Ἡ ἀπιστία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἶναι δυστυχῶς τόσο κοινὴ, τόσο ἐνεργητικὴ, τόσο καταστρεπτικὴ, ὥστε παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν μας. Βεβαίως ἡ πίστις μας ὡς θρησκεία δὲν διατρέχει οὐδένα κίνδυνόν καθ' ὅτι Πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ ἀλάθητον τοῦ Λυτρωτοῦ μας στόμα, ἀλλ' ἡ πίστις μας ὡς ἀτόμων διατρέχει μεγάλους κινδύνους καθ' ἑκάστην, ἐφ' ὅσον εἴμεθα ἀκατάρτιστοι ἐν τῇ πίστει καὶ δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ δίδωμεν λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Ἄν δὲν διέτρεχον κίνδυνον νὰ παρασυρθοῦν οἱ ἀσθενεῖς τῇ πίστει, τότε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἐφεροῦμεθα ἐν προκειμένῳ θὰ ἦτο ἡ περιφρόνησις καὶ ὁ οἶκτος.

Ἐπειδὴ ὅμως μεγάλη ἡ βλάβη τοῦ κοινοῦ, δι' αὐτὸ πρὸς χάριν τῶν Νέων τῆς Ἐνώσεώς μας καὶ τῆς ἐν γένει κοινωνίας μας, θὰ δεῖξωμεν δι' ὀλίγων τὰ αἷτια τῆς τρομερᾶς ἀπιστίας, τὰς συνεπείας καὶ τὰ πρόχειρα τῆς θεραπείας μέσα, ἐπὶ τῇ βίασει τῆς πείρας, τῆς λογικῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, ἀποδεικνύοντες συνάμα καὶ τὴν Θεοπνευστίαν τῶν Γραφῶν.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ

Α.

Πρῶτον καὶ κύριον αἷτιον τῆς ἀπιστίας εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἦτις διττῶς προκαλεῖ τὴν ἀπιστίαν. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἵνα δικαιολογηθῇ ὁ ἁμαρτάνων καὶ εὖρη ἀνάπαυσιν συνειδήσεως (ἦν οὐδέποτε ὅμως εὐρσκει!) ἀφ' ἑτέρου διότι κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, συσκοτίζει τὸν νοῦν καὶ παρουσιάζει τὴν Γραφὴν ὡς

ἀνοηταίνουσαν καὶ μωρολογουσαν! καὶ τοῦτο ὑπὸ διάφορα προσήματα καὶ διαφόρους δικαιολογίας, καθ' ὅτι ἡ Γραφὴ καὶ ἡ πίστις ἐλέγχει τὸν ἐφάμαρτον καὶ ἄτακτον βίον των. Δι' αὐτὸ ὡς γνωστὸν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀπιστοὶ εἶναι καὶ εἰς ἑπακρον ἀνήθικοι. Καὶ ὅσον περισσότερον γίνεται τις ἀνήθικος, ἐπὶ τοσοῦτον πλησιάζει τὴν θύραν τῆς ἀπιστίας.

Ὅλοι μας θὰ ἔχωμεν παρατηρήσει ὅτι ὁσάκις χωρίον τι τῆς Γραφῆς ἐλέγχει μίαν πρᾶξίν μας προσπαθοῦμεν νὰ δώσωμεν ἄλλην ἐξήγησιν τοῦ χωρίου τούτου, οἱ διεστραμμένοι ὁμως προχωροῦν ἔτι περαιτέρω καὶ διωστρέφουν τὸ χωρίον, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ τὸ ἐξοβελίζουσι τελείως. Τὸ τοιοῦτον πολλάκις ἐπαναλαμβάνομεν ἄγει εἰς τὴν ἄρνησιν ὁλοκλήρου τῆς Θεοπνεύστου Γραφῆς, καὶ τέλος εἰς τὴν ἀπιστίαν.

Β.

Ἐτερον ἐπίσης σπουδαῖον αἷτιον τῆς ἐπικρατούσης νῦν ἀπιστίας εἶναι καὶ ἡ **μὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν**. Αἱ πολυποικίλοι καὶ ποικιλόμορφοι αἱρέσεις, τὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν Χριστιανῶν ἕνεκα τοῦ ὁποῖου βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς Ἑθνεσι, κατὰ τὰ ἀλάθητα χεῖλη τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ ἀουφρονία τῶν λόγων πρὸς τὰ ἔργα τῶν ὁπαδῶν τοῦ Λυτρωτοῦ προκαλοῦν εὐλόγως τὴν δυσπιστίαν καὶ τέλος τὴν ἀπιστίαν. Ὅλοι αἱ αἱρέσεις παρουσιάζονται ὡς στηριζόμεναι ἐπὶ τῆς Γραφῆς, ὁ δὲ λαὸς μὴ δυνάμενος νὰ διακρίνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀλήθειαν παρασύρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τέλος δυσπιστεῖ, περιφρονεῖ, καὶ ἀρνεῖται τὴν Θεοπνευστίαν τῆς Γραφῆς, ἄρα κατὰ τὴν πίστιν του. Ἐπίσης ὁ κόσμος συγγέει πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ τὰ λάθη καὶ τὰς ἀτελείας τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Χριστοῦ ἐπιρροῖται κατὰ τῆς Θρησκείας, μὴ ἐφαρμοζῶν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶπε διὰ τοὺς Φαρισαίους. Βεβαίως ὅπως φροντίζῃ νὰ διακρίνῃ τὰ κίβδηλα ἀπὸ τὰ ἀληθῆ νομίσματα, οὕτω πρέπει νὰ φροντίζῃ